

Arrest

nr. 283 221 van 16 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. KIWAKANA *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, wordt bij beslissing van 26 februari 2016 de vluchtelingenstatus toegekend.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) gaat op 24 augustus 2022 over tot het nemen van een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus wordt opgeheven. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 25 augustus 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn. U bent geboren en getogen in de Syrische hoofdstad Damascus, waar uw ouders en andere familieleden - alsook uw drie oudste kinderen - nog steeds verblijven.

Op 26 februari 2016 werd u door het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend omdat u in 2013 te Damascus werd ontvoerd door onbekende mannen (die waarschijnlijk wisten dat uw ex-man en tevens vader van jullie drie kinderen een bemiddelde uitbater van een kledingbedrijf was en die u vrijlieten mits betaling van 500.000 lira) en omdat u nadien vreesde opnieuw te worden ontvoerd. Daarnaast haalde u nog het algemeen oorlogsgeweld aan als reden van vertrek uit Syrië en de vrees om bij een terugkeer naar Syrië ondervraagd te worden door het regime over uw verblijf in het buitenland.

Op 23 september 2019 ontving het CGVS vanwege de DVZ een schrijven van 6 september 2019 met de vraag om uw beschermingsstatus te heroverwegen (zie administratief dossier). Op 1 juli 2019 werd u immers gecontroleerd bij aankomst op de luchthaven van Düsseldorf in het bezit van uw Syrische paspoort, vliegtuigtickets voor de heen- en terugvlucht Düsseldorf-Beiroet, en bustickets met bestemming Damascus.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 17 juni 2022 kreeg u de kans om zich te verdedigen en eventuele redenen voor een behoud van uw beschermingsstatus uiteen te zetten. U bevestigde in 2019 te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst Syrië, per vliegtuig via Düsseldorf en per bus naar Damascus. U stelde toen te zijn teruggekeerd naar Damascus om uw oudste dochter S(...) (die toen 13 jaar was) bij te staan omdat ze u als moeder nodig had en zelfmoordneigingen had. U verbleef toen ongeveer twee maanden in het huis van uw ouders in de Zahira Jadida wijk van de Syrische hoofdstad Damascus, alwaar uw drie kinderen sinds uw vertrek in 2015 wonen; uw oudste dochter woont soms ook bij uw tante M(...) in de wijk Babila van Damascus om de routine te breken en omdat ze een dochter heeft van dezelfde leeftijd. Uw ex-man (vader van jullie drie kinderen) is hertrouwd en verhuisd naar rif Damascus, waar hij woont met zijn nieuwe echtgenote en hun kinderen. U wilde al lange tijd geleden uw drie kinderen in Damascus naar België laten overkomen via gezinshereniging, maar uw exman en vader van de kinderen in Damascus weigerde dat aanvankelijk. Tijdens uw bezoek in Damascus in 2019 slaagde u erin om uw ex-man en vader van uw oudste drie kinderen te overtuigen dat het leven van jullie kinderen in België beter zou zijn dan in Syrië. Op 15 april 2021 diende u op de Belgische ambassade te Beiroet (Libanon) een aanvraag tot gezinshereniging in voor uw drie kinderen. Op 8 april 2022 werd deze aanvraag geweigerd omdat de geldigheidsdatum van het attest van uw ex-man met zijn toestemming als vader om jullie kinderen naar België te brengen in tijd was beperkt en ondertussen vervallen was. In een later attest zou uw ex-man op geldige wijze officieel jullie kinderen aan u hebben overgedragen; eind april 2022 stuurde u dit attest naar de Belgische ambassade in Beiroet en sindsdien wacht u op antwoord.

Een bijkomende reden waarom u in België wilt blijven en niet naar Syrië wil terugkeren is de medische opvolging van uw jongste kind M(...). Hij is geboren in België op 18 februari 2020 met hart en ademhalingsproblemen en onderging een medische interventie op 21 februari 2020 alsook medische opvolging. Hoewel uw tweede man in België als vader van M(...) geregistreerd is, is zijn echte vader B(...) M(...), ook iemand van de Syrische nationaliteit die in België verblijft. U bent er echter niet mee gehuwd en jullie zijn inmiddels geen partners meer.

Per elektronische post van 12 juli 2022 maakte u aan het CGVS in bijlage een Franse vertaling van de volgende Syrische documenten voor: documenten dd. 07.02.2021 betreffende paspoort op naam van uw dochter S(...) A(...) (geboren op 21.03.2007 te Damascus), betreffende paspoort op naam van uw zoon M(...) K(...) A(...) (geboren op 18.01.2008 te Damascus) en betreffende paspoort op naam van uw dochter G(...) A(...) (geboren op 20.03.2013 te Damascus); uittreksels van de burgerlijke stand dd. 28.08.2018 op naam van uw voornoemde drie kinderen; fiche van de Burgerlijke stand dd. 12.01.2021 op naam van uw dochter G(...) A(...); akte dd. 12.10.2015 betreffende uw echtscheiding te Damascus op 14.12.2014 van M(...) A(...) A(...) (vader van jullie voornoemde drie kinderen waarmee u in 2006 huwde) en een desbetreffende gerechtelijke uitspraak dd. 11.10.2015; akte dd. 21.04.2017 betreffende uw echtscheiding in Libanon op 2016 van A(...) A(...) M(...) (waarmee u op 1 april 2015 huwde), gelegaliseerd op 17.03.2021 alsook een desbetreffende uitspraak van de shariarechtbank dd. 15.07.2020; familiaal uittreksel van de burgerlijke stand dd. 10.05.2020 met vermelding van uzelf, uw echtgenoot M(...) A(...) A(...) en jullie drie voornoemde kinderen alsook zijn tweede echtgenote; attest van voorlopige voogdij dd.

17.01.2021 waarbij M(...) A(...) A(...) de volmacht krijgt om paspoorten en visa te bekomen voor jullie voornoemde drie kinderen; gemeentelijk besluit van ongeschiktverklaring kamers / woning in Leuven, opgemaakt op 20.12.2018; medische verslagen dd. 15.05.2020 en 01.09.2020 alsook een attest 25.06.2022 opgemaakt door kinderhospitaal Reine Fabiola betreffende uw zoon M(...) met vermelding van een medische interventie op 21.02.2020 (kort na de geboorte) aan hart en longen, zijn verblijf op intensieve zorgen tot 11.03.2020 en zijn verblijf op neonatale dienst tot 20.04.2020. Tijdens uw onderhoud op het CGVS legde u ook een Belgisch attest voor betreffende de registratie van uw kind M(...) als gehandicapte. Per elektronisch bericht dd. 04.08.2022 aan het CGVS maakte u nog een medisch verslag over betreffende een consultatie van uw zoon M(...) op 06.07.2021 in kinderhospitaal Reine Fabiola.

B. Motivering

Artikel 55/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (1) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit.

Voor de toepassing van deze opheffingsgrond moet de vluchteling vrijwillig handelen, met zijn gedrag moet hij de intentie hebben om de bescherming van zijn nationale autoriteiten in te roepen en zijn gedrag moet daadwerkelijk resulteren in zo'n bescherming. De vluchteling verblijft buiten het land van nationaliteit. Een vluchteling die vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit heeft niet langer nood aan internationale bescherming. Door vrijwillig de bescherming in te roepen van het land van nationaliteit toont de vluchteling aan dat hij niet langer in de onmogelijkheid verkeert beroep te doen op de bescherming van zijn autoriteiten. (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, December 2011, para. 118 – 119).

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u op 1 juli 2019 werd gecontroleerd bij aankomst op de luchthaven van Düsseldorf in het bezit van uw Syrische paspoort, vliegtuigtickets voor de heen- en terugvlucht Düsseldorf-Beiroet en bus tickets met bestemming Damascus. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 17 juni 2022 bevestigde u in 2019 te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst Syrië, per vliegtuig via Düsseldorf en per bus naar Damascus; u stelde toen te zijn teruggekeerd naar Damascus om uw oudste dochter S(...) (die toen 13 jaar was) bij te staan omdat ze u als moeder nodig had en zelfmoordneigingen had; u verbleef toen ongeveer twee maanden in het huis van uw ouders in de Zahira Jadida wijk van de Syrische hoofdstad Damascus, alwaar uw drie kinderen sinds uw vertrek in 2015 wonen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 4-5, 7-8).

Uit de vaststelling dat u een Syrisch paspoort bekwam nadat u in België de vluchtelingenstatus werd toegekend en u dit paspoort gebruikte om terug te keren naar uw land van herkomst en waarvan u over de nationaliteit beschikt, kan worden besloten dat u vrijwillig opnieuw de bescherming hebt ingeroepen van het land van uw nationaliteit. Uit uw gedragingen blijkt de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging in Syrië.

Overigens is het bedenkelijk dat u stelt noch het origineel noch een kopie te kunnen voorleggen van het Syrische paspoort waarmee u in 2019 terugkeerde naar Syrië en waardoor niet kan nagegaan worden of u in de jaren erna al dan niet nogmaals terugkeerde naar Syrië. U verklaarde voornoemd paspoort te zijn kwijt geraakt toen u na uw terugkeer uit Syrië in 2019 tijdelijk bij een vriendin in Brussel woonde en uw toenmalige woonst in Leuven in uw afwezigheid en onwetendheid werd ontruimd omdat het door de gemeente onbewoonbaar werd verklaard (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-7). Na aandringen tijdens uw onderhoud op het CGVS maakte u in dit verband een kopie over van het gemeentelijke besluit dd. 20.12.2018 tot ongeschikt verklaring van een woning in Leuven, terwijl u met voornoemd paspoort naar Syrië later terugkeerde, meer bepaald midden 2019. Voornoemde vaststellingen ondermijnen uw relaas. Gevraagd naar een kopie van voornoemd paspoort, verklaarde u op incoherente en laconieke wijze: "Nee. Heb ik niet. Ik ben niet zeker. Ik zal eens in mijn gsm (mobiele telefoon) kijken. Maar mijn gsm is oud en het scherm ervan is kapot. Ik zou dan eigenlijk eerst mijn oude gsm moeten laten herstellen. Ik heb die gsm bij, maar het scherm is stuk" (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7). Voornoemde uitleg overtuigt niet.

Geconfronteerd met het feit dat uw terugkeer naar Syrië en uw verblijf in Damascus kennelijk aantoont dat u dit zonder problemen kan doen verklaarde u dat uw terugkeer in 2019 een gok en risico was, dat u het deed als moeder omdat uw kinderen het belangrijkste voor u zijn en dat u al voorbereid was om bij uw aankomst in Syrië te worden opgepakt door het Syrische regime (CGVS, 17 juni 2022, p. 11). Gevraagd

om welke reden het Syrische regime u zou kunnen oppakken (bij een actuele terugkeer), verklaarde u vaagweg dat u dat regime kent en dat iedereen door dat regime kan gevisieerd worden (CGVS, 17 juni 2022, p. 11). U voegde hieraan toe dat u persoonlijk nooit problemen hebt gekend in Syrië met het regime, maar dat dit regime erom bekend staat dat het met verlokking werkt en dat het met iedereen kan gebeuren dat je geseind staat bij het regime (CGVS, 17 juni 2022, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een succesvolle handelaarster bent uit Damascus die nooit problemen kende met het Syrische regime. Het voorgaande laat toe te besluiten dat er geen concrete indicaties zijn dat u bij een actuele terugkeer een gegronde vrees hebt voor vervolging door het Syrische regime.

U stelt verder niet naar Syrië te kunnen terugkeren omdat uw in België geboren zoon, M(...), een buitenechtelijk kind is wat in uw traditie niet toegelaten is en zou kunnen leiden tot eerkwesties (CGVS, 17 juni 2022, p. 12). Hier moet vooreerst worden vastgesteld dat uw bewering dat uw zoon M(...) een buitenechtelijk kind is, een blote bewering betreft. Hoewel M(...) B(...), die volgens u de vader van M(...) is, als vader voorkomt in de medisch stukken van M(...) die u neerlegde, is onduidelijk waarop dit gebaseerd zou zijn. Gevraagd naar een geboorteakte van M(...) met de naam van de vader, stelde u weliswaar een geboorteakte van hem te hebben maar met als vader uw ex-man (CGVS, 17 juni 2022, p. 9). Officieel zou uw tweede man immers foutief geregistreerd zijn als vader in de gemeente omdat u niet kon bewijzen dat u van hem gescheiden was (CGVS, 17 juni 2022, p. 10, 11). Er kan evenwel niet worden ingezien waarom een Belgische gemeente van u een bewijs van echtscheiding van uw in Libanon wonende ex-man zou eisen om de in België verblijvende vader van het kind te erkennen. Deze verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden situatie waarin u stelt dat M(...) een buitenechtelijk kind is. Los daarvan moet er worden op gewezen dat de definitie van een buitenechtelijke relatie en/of een buitenechtelijk kind in de context van traditionele eerkwesties, losstaat van het bestaan van wettelijke attestatie of registratie van een huwelijk. Eerder spelen hier elementen van aanvaarding die te maken hebben met familiale toestemming, eventuele religieuze verbintenissen die al dan niet op schrift staan en dergelijke meer. In het licht van uw weinig aannemelijke verklaringen kan dus allerm minst als aangetoond beschouwd worden dat M(...) als buitenechtelijk kind zou worden beschouwd. Gevraagd naar een concretisering van uw vrees in dit verband stelde u overigens niets te vrezen van uw ouders en familie maar de Syrische samenleving te vrezen waarin uw zoon eventueel zou kunnen gediscrimineerd worden (CGVS, 17 juni 2022, p. 13). Hieruit kan dan ook in het geheel niet worden geconcludeerd dat er een gegronde vrees in uwen hoofde zou bestaan omwille van eerwraak. Wat betreft de ingeroepen eventuele toekomstige discriminatie van uw zoon gaat het om een hypothetische vrees waarvan de ernst wordt ondergraven door de vaststelling dat dit voor uw familie geen probleem zou zijn, en de geloofwaardigheid wordt ondergraven doordat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat het hier werkelijk om een buitenechtelijke relatie gaat.

Met betrekking tot de door u ingeroepen medische problematiek van uw zoon M(...) (zie ook voornoemde medische documenten), roept u bij monde van uw advocaat in dat een terugkeer hem in een situatie zal brengen van onmenselijke en vernederende behandeling (CGVS, 17 juni 2022, p. 14). Hier moet er echter worden op gewezen dat een nood aan internationale bescherming omwille van medische redenen als dusdanig niet tot de bevoegdheden van het CGVS behoort en u zich hieromtrent dient te beroepen op de geëigende procedure.

Gevraagd naar de actualiteit van uw initiële vervolgingsvrees omwille van uw ontvoering voor losgeld in 2015, beweert u dat de situatie nu nog erger is omdat u in het buitenland verbleef en ze zullen denken dat u rijk bent (CGVS, 17 juni 2022, p. 12). Gezien uw familie ook voordien als rijk bekend zou gestaan hebben omwille van hun atelier met klanten in het hele land, kan dit argument echter niet overtuigen (ibid.). Er kan niet worden ingezien waarom het feit dat u in het buitenland verbleven heeft meer zou doorwegen dan de bestaande reputatie van uw familie. U poogt de actualiteit van deze vrees te staven door te beweren dat uw dochter eens werd gevisieerd omwille van haar gouden ketting (CGVS, 17 juni 2022, p. 14). De ernst van deze gebeurtenis wordt al ondergraven door de vaststelling dat u het slechts helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud terloops aanhaalde. Hoewel verwerpelijk, is zulk een feit van gewone gemeenrechtelijke criminaliteit trouwens onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde aan te tonen. Evenwel blijkt uit uw eigen verblijf in Damascus dat u de situatie er voldoende veilig achtte om er maanden te verblijven. Meermaals en op verschillende wijze gevraagd naar wat een terugkeer naar Syrië in de weg zou staan (CGVS, 17 juni 2022, p. 4-5, 11, 12-13, 14), blijkt uit uw verklaringen evenmin dat u tijdens uw verblijf werd geconfronteerd met nieuwe feiten die wijzen op de actualiteit van uw vrees.

Uit het voorgaande blijkt dat er na uw vrijwillige reis vanuit Libanon over land naar Damascus, en na uw verblijf in Damascus, geen elementen zijn die een behoud van uw internationale beschermingsstatus rechtvaardigen.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en overwegingen. Het gaat om documenten betreffende uw identiteit en burgerlijke staat alsook die van uw kinderen, welke niet meteen betwist worden. De medische documenten betreffende uw zoon M(...) werden hierboven reeds aangehaald.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Syrië wordt de **EASO Country Guidance: Syria van september 2020** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2020.pdf) en het **EASO COI Report: Syria - Security situation van juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_security_situation_20210714.pdf) in aanmerking genomen. In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Syrië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.*

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Syrië. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country Guidance: Syria (september 2020)**, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2020.pdf; **EASO COI Report: Syria - Security situation (juli 2021)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_security_situation_20210714.pdf en **Algemeen Ambtsbericht Syrië (juni 2021)**, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/06/14/algemeenambtsbericht-syrie-juni-2021>), blijkt dat het grondgebied van Syrië anno 2020 kan opgedeeld worden in vijf geografische zones, met name: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, dat de steun krijgt van Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noordwesten dat onder de controle van Turkije en met Turkije geaffilieerde Syrische rebellen staat; (iii) een gebied in het noordoosten van het land dat met Westerse steun onder controle staat van de Koerdische PYD/SDF; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijngebied rond de grensovergang te Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een Syrische rebellenmilitie.*

Verder slaagde het Syrische leger er (dankzij de militaire steun van Rusland en Iran) de afgelopen jaren in, aanzienlijke delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. In de eerste helft van 2018 hadden de Syrische autoriteiten het door de rebellen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en het oosten van Damascus heroverd. In juni 2018 lanceerden pro-regeringstroepen de Operatie Basalt met als doel het heroveren van het zuiden van Syrië op de gewapende groeperingen van het Zuidelijk Front. Door deze operatie herkreeg het Syrische regime in juli 2018 de volledige controle langs de grens met Jordanië en langs de bestandslinie met Israël. In maart 2021 controleerde de regering in Damascus het grootste deel van Syrië, met name de provincies Damascus, Rif Damascus, Quneitra, Dara'a, Suweida, en Tartus, het overgrote deel van de provincies

Homs, Hama en Lattakia, een aanzienlijk stuk van de provincie Aleppo, en het zuidelijke deel van de provincies Raqqa en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra in Syrië, zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Lattakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft evenwel de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de staat in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering heeft de feitelijke controle over de politie, de veiligheidsdiensten en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen een aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied, die nominaal onder controle van de regering staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal militaire confrontaties in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen, en dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Syrië regionaal erg verschillend is. Omwille van deze sterk regionale verschillen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Syrië, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Damascus beoordeeld te worden.

De provincie Damascus, waartoe ook de Syrische hoofdstad behoort, ligt in het zuidwesten van het land en wordt volledig omringd door de provincie Rif Damascus. De stad Damascus, waarvan de bevolking ingevolge talrijke volksverhuizingen zeer heterogeen is geworden, telt meer dan 2,4 miljoen inwoners. In de stad zijn de centrale regering, de politieke en administratieve instellingen en de grote Syrische militaire instellingen en veiligheidsdiensten gevestigd.

Tijdens het conflict bleef bijna de hele provincie Damascus onder de controle van de Syrische regering en sinds mei 2018 hebben de regeringstroepen geleidelijk de controle teruggewonnen over de gebieden die in handen van de oppositie waren gevallen, wat tot een duidelijke afname van het geweld heeft geleid. In 2021 controleert het regime van Bashar Al-Assad de hele provincie.

Wat de actoren op het terrein betreft, is de door Iran gesteunde Hezbollah militair aanwezig in verscheidene wijken van Damascus. Ook zijn er door Iran gerekruteerde sjiiitische milities en vier Russische militaire basissen aanwezig. Noch oppositiegroepen, noch de Islamitische Staat zijn in Damascus aanwezig. Er zijn echter nog steeds berichten over bomaanslagen tegen militairen en veiligheidspersoneel in Damascus. Deze aanvallen worden over het algemeen toegeschreven aan een gewapende groep met de naam "Saraya Qasioun". Het bestaan van deze groep wordt echter in twijfel getrokken door sommige bronnen, die deze aanvallen eerder beschouwen als interne vergeldingsacties binnen de militaire of veiligheidsdiensten dan als aanvallen van een georganiseerde groep.

Volgens de beschikbare informatie vonden er, sinds de regering in 2018 de provincies Damascus en Rif Damascus heroverde, geen grote veiligheidsincidenten, zoals militaire operaties, meer plaats. Volgens de cijfers van ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) werden er tussen 1 januari 2020 en 31 maart 2021 41 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Damascus in verhouding tot het aantal inwoners zeer laag is, waardoor Damascus na Tartus de minst getroffen provincie van het land is.

De gemelde incidenten omvatten voornamelijk doelgerichte aanvallen (moordaanslagen, bomaanslagen) op leden van de veiligheidsdiensten of kaderleden van het regime, en Israëlische luchtaanvallen op militaire doelwitten. Tijdens de verslagperiode werden ook enkele conflicten tussen regeringsgezinde milities gemeld. Het aantal burgerslachtoffers bleef in 2020 relatief laag, naar schatting tussen 9 en 100, naargelang van de bron. In de eerste drie maanden van 2021 vielen er tussen de 1 en 13 burgerslachtoffers. Van juni 2020 tot april 2021 vielen er in het stadscentrum van Damascus geen burgerslachtoffers bij schietpartijen of gewapende conflicten.

De provincie Damascus werd in de EASO Guidance Note van september 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de provincie zou zijn. Met andere woorden, de provincie Damascus is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen in die zin aan te brengen. In het kader van de beoordelingsmarge waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de hogervermelde vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat, hoewel de provincie Damascus

willekeurig geweld kent, er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in september 2020 zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon loopt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven.

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Zij betoogt dat de commissaris-generaal zeer lang gewacht heeft met het nemen van een opheffingsbeslissing, nu haar terugkeer naar Syrië reeds ontdekt werd op 1 juli 2019 en zij pas drie jaar later werd gehoord en haar status werd opgeheven. Zij benadrukt dat zij om dwingende redenen naar Syrië is gegaan en zij nog steeds een risico op vervolging heeft. Zij legt uit dat zij diende terug te keren voor haar kinderen omdat hun hertrouwde vader geen toestemming gaf voor gezinshereniging en haar oudste dochter zelfmoordneigingen had. Zij wijst erop dat ze verklaard heeft dat haar paspoort met de rest van haar woning in Leuven ontruimd werd ten gevolge de ongeschiktverklaring van 2018. Ze zou nog steeds een vrees koesteren in Syrië. M.b.t. haar medisch fragiele zoon stelt zij dat de commissaris-generaal zelf niet kan uitmaken wie als vader moet worden beschouwd. Ze vervolgt dat ze eerwraak vreest omwille van het buitenechtelijk karakter van haar kind dat op medisch vlak zeer fragiel is. De verklaringen, dat haar zoon niet zal worden aanvaard in de samenleving, er gediscrimineerd zal worden en misschien zelfs niet in leven zal kunnen blijven, worden volgens haar niet betwist. Zij wijst vervolgens nog op haar kwetsbare positie, als alleenstaande vrouw, die het slachtoffer vreest te worden van eerwraak, zonder bescherming te kunnen krijgen van haar autoriteiten.

Aangaande de algemene situatie in Syrië meent zij dat die nog gekenmerkt wordt door blindelings geweld en verwijst zij naar een rapport van Human Rights Watch, een artikel uit De Morgen en naar een EUAA publicatie van 28/9/2022. Volgens haar kan moeilijk gesteld worden dat er in Syrië geen willekeurig geweld heerst en moet haar de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

- Medisch attest van haar dochter in Syrië;
- Medisch verslag van H. i.v.m. haar zoon in België;
- Medisch attest van de huisarts.

3.2. Op 2 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over waarin verwezen wordt naar de EASO Country Guidance: Syria, november 2021 en het EUAA COI Report: Syria – Security situation, september 2022, met vermelding van de respectievelijke weblinks.

3.3. Na de sluiting der debatten legt verzoekster nog een aanvullende nota neer. Artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”* De aanvullende nota moet derhalve uit de debatten worden geweerd.

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep

4.1. Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden ingediend *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt en het onwettig bevinden van de aangevochten beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat het desgevallend inwilligen van het beroep hem een concreet voordeel oplevert (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

4.2. Luidens artikel 49, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt de erkende vluchteling na afloop van een periode van vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag, tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de vluchtelingenstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. De parlementaire werkzaamheden verduidelijken de draagwijdte van deze bepaling als volgt: *“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet”* (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6).

4.3. Gelet op het gegeven dat aan verzoekster blijkens het niet-betwiste feitenrelaas, de stukken in het administratief dossier en hetgeen gesteld wordt in het verzoekschrift reeds op 16 februari 2016 de vluchtelingenstatus werd verleend, beschikte zij op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 25 augustus 2022, overeenkomstig artikel 49, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België. Verzoekster valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

4.4. Gelet op het voorgaande, werden partijen ter terechtzitting uitgenodigd standpunt in te nemen over het belang van verzoekster bij huidige vordering. De Raad wijst er hierbij op dat de bestreden beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus losstaat van het onbeperkte verblijfsrecht dat zij in België thans geniet en dat deze beslissing op zich geen invloed meer kan hebben op dit onbeperkte verblijfsrecht.

Verzoekster toont ter terechtzitting haar verblijfskaart met vermelding *“sejour illimite”* (“onbeperkt verblijf”).

Haar raadsman meent nog steeds een belang te hebben bij haar beroep. Zij zet uiteen dat het gunstiger is om over een internationale beschermingsstatus te beschikken met het oog op het bekomen van documenten dan over een onbeperkt verblijfsrecht.

Verzoekster brengt hiermee echter geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat de opheffing van de vluchtelingenstatus *in casu* aanleiding kan of zou kunnen geven tot een beëindiging van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad onderstreept dat het doel van het indienen van een beschermingsverzoek erin bestaat om internationale bescherming te verkrijgen.

Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing aangezien er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide. Het recht op toegang tot de rechter wordt niet op buitensporige wijze beperkt door de interpretatie dat beroepen slechts voor de Raad kunnen worden gebracht door verzoekende partijen die doen blijken van een rechtstreeks belang (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, r.o. B.6).

De toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoekster in 2016 heeft geleid tot een tijdelijk verblijfsrecht, dat heden een onbeperkt verblijfsrecht is geworden en wat overigens blijkt uit de door verzoekster ter terechtzitting getoonde verblijfskaart. De Raad benadrukt dat een beëindiging van haar onbeperkt verblijfsrecht actueel enkel mogelijk is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Er zijn geen indicaties voorhanden voor het bestaan van dergelijke redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Evenmin zijn er indicaties van fraude. Ongeacht de uitkomst van onderhavig beroep bij de Raad tegen de beslissing tot opheffing van verzoeksters internationale beschermingsstatus, blijft haar onbeperkt verblijfsrecht onaangetast en geniet zij blijvende bescherming tegen refoulement, waardoor haar vordering haar geen enkel voordeel kan opleveren.

Verzoeksters betoog omtrent het behoud van het belang wegens het bekomen van andere documenten heeft geen enkele betrekking op een nood aan bescherming, kent bijgevolg een onrechtstreeks karakter en volstaat niet om een ontvankelijk beroep in te dienen.

4.5. Verzoekster brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat de opheffing van de vluchtelingenstatus *in casu* aanleiding kan of zou kunnen geven tot een beëindiging van het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dit is enkel mogelijk om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, waarvoor geen indicaties voorhanden zijn.

4.6. Het beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang en moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO